

GİRİŞ

“Ejderhalar,” dedi Mollander. Yerden aldığı kurumuş elmayı bir elinden diğerine attı.

“Elmayı fırlat,” dedi Sfenks Alleras. Sadağından çıkardığı oku yay kirişine taktı.

“Bir ejderha görmek isterdim.” En gençleri Roone’du; erkeklik çağına daha iki yıl olan tıknaz bir çocuk. “Bunu çok isterdim.”

Ben de Rosey’nin kollarında uyumak isterdim, diye düşündü Pate. Oturduğu sırada huzursuzca kıpırdandı. Kız sabaha onun olabilirdi pekâlâ. *Onu Eski Şehir’den uzaklara götüreceğim, Dar Deniz’in karşısına, Özgür Şehirler’den birine.* Oralarda üstatlar yoktu, onu suçlayacak kimse yoktu.

Pate, Emma’nın yukarıdaki pencereden gelen kahkahasını duyabiliyordu; kadının sesi, eğlendirdiği adamın pes sesine karışıyordu. Emma, Telek ve Maşrapa’daki hizmetçilerin en yaşlısıydı, en az kırk yaşında olmalıydı ama etli butlu hâliyle hâlâ güzeldi. Rosey onun kızıydı, on beş yaşındaydı ve yeni çiçek açmıştı. Emma, Rosey’nin bekâretinin bir altın ejderhaya mal olacağını duyurmuştu. Pate, dokuz gümüş geyik ve bir kavanoz dolusu bakır yıldızla metelik biriktirmişti ama bu pek işine yaramayacaktı. Bir yumurtadan gerçek bir ejderha çıkarma şansı, sikke biriktirerek altın bir ejderha yapma şansından fazlaydı.

Rahip Kalfası Armen, “Ejderhalar için geç doğmuşsun delikanlı,” dedi Roone’a. Armen’in boynunda deri bir sıırım vardı, sıırımın üstüne kalay, teneke, kurşun ve bakır halkalar dizilmişti. Kalfaların çoğu gibi Armen de, çırakların omuzlarının arasında kafa yerine turp büyüdüğüne inanıyordu. “Son ejderha, Kral Üçüncü Aegon’ın saltanatı sırasında zail oldu.”

“*Batıdiyar’daki* son ejderha,” diye ısrar etti Mollander.

“Elmayı fırlat,” dedi Alleras tekrar. Sfenks alımlı bir delikanlıydı. Bütün hizmetçi kızlar ona ziyadesiyle düşküdü. Rosey bile, şarap servisi yaparken ara sıra delikanlının koluna dokunuyordu ve Pate dişlerini sıkıp bunu görmemiş gibi yapmak zorunda kalıyordu.

“Batıdiyar’daki son ejderha, son ejderhaydı,” dedi Armen inatla. “Bu gayet iyi bilinir.”

“*Elma*,” dedi Alleras. “Niyetin onu yemek değilse.”

“İşte.” Mollander, içe doğru bükülmüş sakat ayağını sürüye-
rek hafifçe zıpladı, döndü ve kolunu omuz hizasından savurarak
elmayı Ballı Şarap’ın üzerinde biriken sislerin içine fırlattı.
Eğer ayağı sorunlu olmasaydı, Mollander babası gibi bir şövalye
olabilirdi. O kalın kollarda ve geniş omuzlarda bir şövalye ol-
maya yetecek kuvvet vardı. Elma hızla uzağa uçtu...

...ama ardından ıslık çalan, altın ağaçtan yapılmış ve kızıl
tüylerle dengelenmiş bir metre uzunluğundaki ok kadar hız-
lı değildi. Pate, okun elmayı yakalayışını görmedi ama duydu.
Nehrin karşısında yankılanan yumuşak *lop* sesini, su sesi takip
etti.

Mollander ıslık çaldı. “Elmanın çekirdeklerini çıkardın. Gü-
zel.”

Rosey kadar güzel değil. Pate, kızın ela gözlerini, yeni tomur-
cuklanan göğüslerini ve Pate’i her gördüğünde yüzünde beliren
gülümsemeyi seviyordu. Yanaklarındaki gamzeleri seviyordu.
Kız bazen, ayaklarının altında çimenleri hissetmek için çıplak
ayakla servis yapıyordu. Pate bunu da seviyordu. Kızın temiz
ve taze kokusunu, kulaklarının arkasında kıvrılan saçlarını sevi-
yordu. Onun ayak parmaklarını bile seviyordu. Rosey bir gece,
Pate’in onun ayaklarını ovmasına ve onlarla oynamasına izin
vermişti ve Pate kızın kıkırdaması bitmesin diye, her ayak par-
mağıyla ilgili komik hikâyeler uydurmuştu.

Dar Deniz’in bu tarafında kalmak Pate için daha iyi olurdu
belki de. Biriktirdiği sikkelerle bir eşek satın alırdı; o ve Rose,
Batıdiyar’ı dolaşırken eşiği sırayla sürerlerdi. Ebrose, Pate’in
bir gümüş halkaya layık olmadığını düşünebilirdi ama Pate bir
kemiği yerine yerleştirmeyi ve ateşli bir hastayı sülüklemeyi bi-
liyordu. Sıradan insanlar Pate’in yardımına minnettar olurdu.
Pate, saç kesmeyi ve sakal tıraş etmeyi öğrenirse bir berber bile
olabilirdi. *Bu bana yeter*, dedi kendi kendine, *Rosey’ye sahip oldu-
ğum sürece.* Rosey, Pate’in bütün dünyada istediği tek şeydi.

Her zaman böyle değildi. Pate bir zamanlar bir kalenin üs-

tadı olmayı hayal ediyordu, onun bilgeliğine saygı duyacak ve verdiği hizmete teşekkür etmek için ona beyaz renkli iyi bir at bahşedecek bir lordun hizmetinde bulunmayı. Nasıl da gururlu ve asil bir şekilde at sürecekti Pate, yolda karşılaştığı insanlara yukarıdan gülümseyerek...

Bir gece Telek ve Maşrapa'nın ortak salonunda, korkunç sert elma şarabının ikinci maşrapasından sonra, Pate hep çırak kalmayacağını söyleyip böbürlenmişti. "Çok doğru," diye seslenmişti Tembel Leo. "Domuz güden eski bir çırak olacaksın."

Pate, maşrapasının dibindeki tortuyu içti. Telek ve Maşrapa'nın meşale ışığıyla aydınlatılmış terası, ışık denizindeki bir adaydı bu sabah. Nehrin aşağısında, Yüksek Kule'nin uzaktan görünen işaret ateşi, gecenin rutubetinde puslu ve turuncu bir ay misali yüzüyordu fakat ışıklar Pate'in ruhunu aydınlatmaya yetmiyordu.

Simyacı şimdiye kadar gelmiş olmalıydı. Her şey zalim bir şaka mıydı yoksa adama bir şey mi olmuştu? İyi talihin Pate'e gelince kötüye dönmesi ilk olmazdı. Pate bir zamanlar, yaşlı Aliüstat Walgrave'e kuzgunların bakımında yardım etmek üzere seçildiği için kendini şanslı saymıştı; çok geçmeden adamın yemeklerini de götüreceğini, dairesini süpüreceğini ve onu her sabah giydireceğini hiç düşünmemişti. Walgrave'in kuzgunlar hakkında unuttukları, çoğu üstadın bütün bildiklerinden fazlaydı, herkes bunu söylemişti, Pate de en azından bir demir halka umabileceğini farz etmişti velâkin Walgrave'in ona bir halka veremeyeceğini öğrenmişti. Yaşlı adamın aliüstat olarak kalmasının tek sebebi nezaketti. Walgrave bir zamanlar büyük bir üstattı ama şimdi, cübbesi kirli iç çamaşırlarını gizliyordu ve yarım yıl önce birkaç genç kalfa, odasının yolunu bulamayan yaşlı adamı Kütüphane'de ağlar hâlde bulmuştu. Üstat Gormon, Walgrave'in yerine demir maskenin altında oturuyordu; bir keresinde Pate'i hırsızlıkla itham eden Gormon.

Suyun kenarındaki elma ağacında bir bülbül şakımaya başladı. Tatlı bir sestti, Pate'in bütün gün boyunca ilgilendiği kuzgunların nahoş çığlıklarından ve bitmez tükenmez *gaklamalarından* sonra hoş bir soluklanmaydı. Beyaz kuzgunlar Pate'in

adını biliyordu ve onu ne zaman görseler “Pate, Pate, Pate,” diye homurdanıyorlardı, Pate sonunda çılgılık atmak istiyordu. Büyük beyaz kuşlar, Aliüstat Walgrave’in gururuydu. Adam, öldüğünde bedeninin kuşlar tarafından yenmesini istiyordu ama Pate kuşların da adamı yemeye niyetli olduğundan şüpheleniyordu.

Belki de korkunç sert elma şarabı yüzündendi -Pate buraya içki içmek için gelmemişti fakat Alleras, bakır halkasını kutlamak için art arda şarap ısmarlamıştı ve suçluluk hissi Pate’i susatmıştı- ama bülbül, *demire altın, demire altın, demire altın*, diye şakıyordu sanki. Bu çok tuhaftı, zira Rosey’nin Pate’le tanıştığı yabancı da o gece aynı şeyi söylemişti. “Kimsin sen?” diye sormuştu Pate ve adam cevap vermişti, “Bir simyacı. Demiri altına çevirebilirim.” Ve sonra sikke adamın elindeydi, mum ışığında pırıldayan yumuşak sarı altın, adamın parmak kemiklerinin arasında dans etmişti. Sikkenin bir yüzünde üç başlı bir ejderha vardı, diğerinde ölü bir kralın başı. *Demire altın*, diye hatırladı Pate, *daha iyisini yapamazsın. Kızı istiyor musun? Kızı seviyor musun?* Kendine simyacı diyen adama, “Ben hırsız değilim,” demişti Pate. “Ben Hisar’ın çırağıyım.” Simyacı başını eğmiş ve, “Tekrar düşünecek olursan, üç gün sonra ejderhamla birlikte buraya döneceğim,” demişti.

Üç gün geçmişti. Pate, Telek ve Maşrapa’ya dönmüştü, kendisinin ne olduğundan hâlâ emin değildi ama simyacı yerine Mollander’i, Armen’i ve Sfenks’i bulmuştu, Roone da onların yanındaydı. Delikanlılara katılmamak şüphe uyandırırdı.

Telek ve Maşrapa asla kapanmazdı. Altı yüz yıldır Ballı Şarap’taki adasının üstünde duruyordu ve kapısı bir kez bile ticarete kapanmamıştı. Uzun, ahşap yapı güneye doğru yamulmuştu gerçi, çirakların zaman zaman bir maşrapanın arkasında yamulduğu gibi. Pate, hanın altı yüz yıl daha ayakta duracağını düşünüyordu; nehircilere ve denizcilere, demircilere ve şarkıcılara, rahiplere ve prenseslere, Hisar’ın çiraklarına ve kalfalarına, şarap, bira ve korkunç sert elma şarabı satacağını.

“Eski Şehir, dünya değil,” diye duyurdu Mollander fazla ca gürlütlü bir şekilde. Bir şövalyenin oğluydu ve son derece

sarhoştı. Babasının Karasu'da öldüğü haberini aldığından beri hemen her gece sarhoş oluyordu. Beş Kralın Savaşı, dövüşten uzakta ve duvarlarının ardında güvende olan Eski Şehir'de bile herkesi yaralamıştı... Aliüstat Benedict'in, beş kralın dövüştüğü bir savaşın asla yaşanmadığını, zira Renly Baratheon'un, Balon Greyjoy'un taç takmasından önce katledildiğini iddia etmesine rağmen.

"Babam her zaman, dünyanın, bütün lordların kalelerinden büyük olduğunu söylediler," diye devam etti Mollander. "Ejderhalar, bir adamın Qarth'ta, Asshai'de ve Yi Ti'de bulacağı şeylerin en küçüğü olmalı. Şu denizcilerin hikâyeleri..."

"...denizciler tarafından anlatılan hikâyeler," diyerek araya girdi Armen. "*Denizciler*, benim sevgili Mollander'im. Şimdi iskelelere git; bahse girerim ki yattığı deniz kızlarını ya da bir balığın karnında bir yıl geçirdiğini anlatan denizciler bulacaksın."

"Bunları yapmadıklarını nereden biliyorsun?" Mollander başka elmalar bulmak için çimlerin arasını yokladı. "Onların bir balığın karnına girmediğine dair yemin etmek için, balığın karnına bizzat girmen gerekir. Bir hikâye anlatan bir denizci; tamam, insan buna gülebilir ama dört ayrı geminin kürekçileri aynı hikâyeyi dört farklı dilde anlatıyorsa..."

"Hikâyeler aynı *değil*," diye ısrar etti Armen. "Asshai'de ejderhalar, Qarth'ta ejderhalar, Meereen'de ejderhalar, Dothraklı ejderhalar, köleleri azat eden ejderhalar... her hikâye bir öncekinden farklı."

"Sadece detaylarda." Mollander sarhoşken iyice inatçı oluyordu ve ayikken bile dikkafalıydı. "Hepsi *ejderhalardan* ve genç, güzel bir kraliçeden bahsediyor."

Pate'in umursadığı tek ejderha sarı altından yapılmıştı. Simyacıya ne olduğunu merak etti. *Üçüncü gün. Burada olacağını söylemişti.*

"Ayağının yanında bir elma var," diye seslendi Alleras, Mollander'e, "benim sadağında da hâlâ iki ok var."

"Sadağımı becereyim." Mollander, rüzgârın yere düşürdüğü elmayı avcuna aldı. "Bu solucanlı," diye sızlandı ama yine de elmayı fırlattı. Ok, elmayı düşmeye başladığı anda yakaladı ve

temiz bir şekilde ikiye böldü. Elmanın yarısı küçük bir kule- nin çatısına indi, daha alçak bir çatıya yuvarlandı ve Armen'i bir adımla ıskaladı. "Bir solucanı ikiye bölersen iki solucan yapmış olursun," diye bilgi verdi Kalfa.

"Keşke aynı şey elmalar için de geçerli olsaydı, kimse aç kalmazdı," dedi Alleras yumuşak gülümsemelerinden biriyle. Sfenks her zaman gülümsüyordu, gizli bir şaka biliyormuş gibi. Bu gülümseme; sivri çenesine, sivri saç çizgisine ve kısa kesilmiş simsiyah gür saçlarına yakışan şeytani bir ifade veriyordu ona.

Alleras bir üstat olacaktı. Sadece bir yıldır Hisar'daydı ama şimdiden üstat zincirinin üç halkasını dövmüştü. Armen'in daha çok halkası vardı ama her birini kazanması birer yılını almıştı, buna rağmen o da bir üstat olacaktı. Roone ve Mollander pembe boyunlu çıraklar olarak kalmışlardı ama Roone çok gençti ve Mollander içki içmeyi kitap okumaya tercih ediyordu.

Bununla birlikte Pate...

Beş yıldır Hisar'daydı, geldiğinde on üç yaşından büyük değildi, buna rağmen boynu, batı topraklarından ilk geldiği günkü kadar pembeydi. İki kez hazır olduğuna inanmıştı. İlk seferinde, cennetle ilgili malumatını sergilemek üzere Aliüstat Vaelly'nin huzuruna çıkmıştı ve bilgisini göstermek yerine, Sirke Vaelly'nin bu ismi nasıl kazandığını öğrenmişti. Tekrar denemek için cesaret toplaması iki yılını almıştı. Bu defa, yumuşak sesi ve şefkatli elleriyle meşhur, nazik ve yaşlı Aliüstat Ebrose'un karşısına çıkmıştı fakat Ebrose'un iç geçirmelerinin, Vaelly'nin dikenleri kadar can yakıcı olduğu anlaşılmıştı.

"Son bir elma," diye söz verdi Alleras, "sonra sana şu ejderhalarla ilgili şüphelerimi anlatacağım."

"Benim bilmediğim ne biliyor olabilirsin?" diye homurdandı Mollander. Bir dalda elma gördü, zıpladı, elmayı aldı ve fırlattı. Alleras yayının ipini kulağına kadar çekti, havada uçan hedefini takip etmek için zarafetle döndü. Elma yere düşmeye başladığında Alleras oku saldı.

"Son atışını hep ıskalıyorsun," dedi Roone.

Elma, zarar görmemiş bir hâlde nehre düştü.

“Gördün mü?” dedi Roone.

“Bütün hedefleri vurduğun gün, gelişmenin durduğu gündür.” Alleras uzunyayının ipini çıkardı ve silahı deri kılıfına koydu. Yay, Yaz Adaları’nda büyüyen nadide ve masalsı bir ağaç olan altınyürekten yapılmıştı. Pate bir keresinde yayı bükmeyi denemiş ve başarısız olmuştu. Alleras, tek bacağı sıranın üzerine atıp şarap kupasına uzanırken, *Sfenks zayıf görünüyor ama o kollarda kuvvet var*, diye düşündü Pate. Alleras, yumuşak ve ağdalı Dorne aksaniyle, “Ejderhanın üç başı var,” diye duyurdu.

“Bu bir bilmece mi?” diye sordu Roone. “Sfenksler daima bilmecelerle ve hikâyelerle konuşur.”

“Bilmece değil.” Alleras şarabını yudumladı. Diğerleri, Tellek ve Maşrapa’yı meşhur eden korkunç sert elma şarabıyla dolu maşrapaları kafalarına dikiyorlardı ama Alleras, annesinin memleketinin tuhaf ve tatlı şaraplarını tercih ediyordu. Bu çeşit şaraplar Eski Şehir’de bile ucuz değildi.

Alleras’a “Sfenks” adını veren Tembel Leo’ydu. Bir sfenks, biraz şu biraz da buydu: Bir insanın yüzü, bir aslanın bedeni, bir şahinin kanatları. Alleras da aynıydı: Babası Dornelu’ydu, annesi kara derili bir Yaz Adalı. Alleras’ın teni tik ağacı kadar koyuydu ve gözleri, Hisar’ın ana kapısında duran yeşil mermer sfenkslerin gözleri gibi oniksti.

“Kalkanların ve sancakların üstündeki ejderhalar dışında, hiçbir ejderhanın hiçbir zaman üç başı olmadı,” dedi Kalfâ Armen sertçe. “Bu bir hanedan armasıydı, hepsi bu. Ayrıca, bütün Targaryenlar öldü.”

“Hepsi değil,” dedi Alleras. “Yalvaran Kral’ın bir kız kardeşi vardı.”

“Onun kafasının bir duvara vurularak parçalandığını sanıyordum,” dedi Roone.

“Hayır,” dedi Alleras. “Kafası Lannister Aslanı’nın cesur adamları tarafından duvara vurulan, Prens Rhaegar’ın küçük oğlu Aegon’dı. Biz Rhaegar’ın kardeşinden bahsediyoruz, Ejderha Kayası düşmeden evvel orada doğan kız, Daenerys dedikleri.”

“Fırtınadoğan. Onu şimdi hatırladım.” Mollander, dipte

kalan elma şarabını çalkalayarak maşrapasını yukarı kaldırdı. “Daenerys’e!” Şarabı yuttu, boş maşrapayı sertçe masaya vurdu, geçirdi ve elinin tersiyle ağzını sildi. “Rosey nerede? Meşru kraliçemiz bir elma şarabını daha hak ediyor, sizce de öyle değil mi?”

Kalfa Armen telaşlı görünüyordu. “Sesini alçalt aptal. Böyle şeyler hakkında şaka bile yapmamalısın. Kimin dinliyor olabileceğini asla bilemezsin. Örümcek’in her yerde kulakları var.”

“Ah, pantolonuna işeme Armen. Şerefe kadeh kaldırıyorum, isyan başlatmıyordum.”

Bir kıkırdama duyuldu. Pate’in arkasından yumuşak, sinsi bir ses konuştu. “Bir hain olduğunu her zaman biliyordum Kurbağa.” Tembel Leo, eski tahta köprünün ayağında kambur bir şekilde oturuyordu, yeşil ve altın çizgili satenlere bürünmüştü, siyah ipekten dikilmiş yarım pelerini, yeşim taşından bir gülle omzuna tutturmuştu. Lekelerin rengine bakılırsa, kıyafetine damlattığı şarap koyu kırmızıydı. Delikanlının tek gözünün üstüne, saman sarısı saçlarından bir tutam düşmüştü.

Mollander, Tembel Leo’yu görünce öfkelenmişti. “Boş versene. Çek git. Burada istenmiyorsun.” Alleras, Mollander’i sakinleştirmek için tek elini onun omzuna koydu. Armen kaşlarını çatı. “Leo. Lordum. Anladığım kadarıyla üç gün daha Hisar’da...”

“...hapis kalmam gerekiyor.” Tembel Leo omuzlarını silkti. “Perestan dünyanın kırk bin yaşında olduğunu söylüyor, Mollander da beş yüz bin yaşında olduğunu. Üç gün nedir ki, sorarım size?” Terasta bir düzine boş masa olmasına rağmen Leo onların masasına oturdu. “Bana bir kadeh Arbor altını ısmarla Kurbağa, bakarsın babama az önceki kadeh kaldırışından bahsetmem. Damalı Kumarhane’de şansım yaver gitmedi ve son geyiğimi akşam yemeği için harcadım. Kestane ve beyaz mantarla doldurulmuş süt domuzu, erik soslu. Bir erkek yemek yemek zorundadır. Siz delikanlılar ne yediniz?”

“Koyun eti,” diye mırıldandı Mollander. Sesinden, bundan hiç memnun olmadığı anlaşılıyordu. “Haşlanmış bir koyun budunu paylaştık.”

“Doyurucu olduğundan eminim.” Leo, Alleras’a döndü.

“Bir lordun oğlu cömert olmalıdır Sfenks. Anladığım kadarıyla bakır halkanı kazanmışsın. İşte buna içerim.”

Alleras gülümsedi. “Ben sadece dostlarıma içki ısmarlarım, ayrıca bir lordun oğlu değilim, bunu sana söylemiştim. Annem bir tüccardı.”

Leo’nun ela renkli gözleri şarap ve fesatlıkla ışıldıyordu. “Annen, Yaz Adaları’ndan gelen bir maymundu. Dornelular, bacalarının arasında bir delik olan her şeyi düzerler. Amacım seni gücendirmek değil. Bir ceviz kadar kahverengi olabilirsin ama en azından yıkanıyorsun. Bizim benekli domuz çobanımızın aksine.”

Eğer maşrapamla ağzına vurursam dişlerinin yarısını dökebilirim, diye düşündü Pate. Domuz çobanı Benekli Pate, binlerce müstehcen hikâyenin kahramanıydı: Ona saldıran şişman lordları, mağrur şövalyeleri ve gösterişli rahipleri her seferinde yenmeyi başaran iyi kalpli, boş kafalı hantal bir tip. Pate’in aptallığı bir şekilde kaba bir kurnazlığa dönüşürdü; hikâyeler her seferinde, Pate’in büyük bir lordun yüksek masasında oturmasıyla ya da bir şövalyenin kızını yatağa atmasıyla son bulurdu. Ama onlar hikâyeydi. Gerçek dünyada domuz çobanları asla o kadar başarılı olmazdı. Pate bazen, annesinin bu ismi ondan nefret ettiği için verdiğini düşünürdü.

Alleras artık gülümsemiyordu. “Özür dileyeceksin.”

“Öyle mi?” dedi Leo. “Boğazım bu kadar kuruyken nasıl dileyebilirim?”

“Söylediğin her kelimeyle hanedanımı utandırılıyorsun,” dedi Alleras. “Bizden biri olmakla Hisar’ı utandırılıyorsun.”

“Biliyorum. Bana şarap ısmarla da utancımı boğayım.”

“Dilini kökünden koparırım,” dedi Mollander.

“Gerçekten mi? O zaman sana ejderhaları nasıl anlatırım?” Leo tekrar omuz silkti. “Melez doğru söylüyor. Deli Kral’ın kızı sağ ve üç ejderhası var.”

“Üç?” dedi Roone hayretle.

Leo delikanlının elini okşadı. “İkiden çok ve dörtten az. Senin yerinde olsaydım, henüz altın halka için teşebbüste bulunmazdım.”

“Onu rahat bırak,” diye uyardı Mollander.

“Nasıl da kahraman bir Kurbağa. Nasıl istersen. Qarth’ın yüz fersah yakınına gitmiş her gemideki her adam o ejderhalardan bahsediyor. Bazıları onları gördüğünü bile söylüyor. Sihirbaz onlara inanmaya meyilli.”

Armen kınama dolu bir şekilde dudaklarını büzdü. “Marwyn sağlıklı değil. Bunu en başta Aliüstat Perestan’tan duyabilirsin.”

“Aliüstat Ryam da aynı şeyi söylüyor,” dedi Roone.

Leo esnedi. “Deniz ıslak, güneş sıcak ve hayvanat bahçesi çoban köpeğinden nefret ediyor.”

Herkes için alaycı bir lakabı var, diye düşündü Pate, fakat Marwyn’in bir üstattan çok bir çoban köpeği gibi görüldüğünü inkâr edemezdi. *Seni ısırmak istiyor sanki.* Sihirbaz diğer üstatlar gibi değildi. İnsanlar onun fahişelerle ve vasıfsız büyücülerle dostluk ettiğini, kılı İbbenliler ve zift gibi kara Yaz Adalılar ile onların dilinde konuştuğunu ve rıhtımların aşağısındaki küçük denizci tapınaklarında tuhaf tanrılara kurbanlar verdiğini söylüyordu. Adamlar onu şehrin altındaki fare çukurlarında ve kara genelevlerde oyuncularla, şarkıcılarla, paralı askerlerle hatta dilencilerle takılırken gördüklerinden bahsediyordu. Hatta bazıları, onun bir zamanlar bir adamı yumruklayarak öldürdüğünü fısıldıyordu.

Marwyn, uzak toprakların haritasını çıkarmak, kayıp kitapları aramak, büyücülerle ve gölge bağcılarıyla çalışmak için doğuda sekiz yıl geçirdikten sonra Eski Şehir’e döndüğünde, Sirke Vaellyn ona “Sihirbaz Marwyn” adını takmıştı. Aliüstat Ryam bir keresinde, “Tılsımları ve duaları rahiplere bırak. Zekânı, insanın güvenebileceği gerçekleri öğrenmek için kullan,” demişti Pate’ye. Ama Ryam’ın yüzüğü, asası ve maskesi sarı altındı ve üst zincirinde Valyria çeliğinden bir halka yoktu.

Armen burun kıvrarak Tembel Leo’ya baktı. Bu tavır için kusursuz bir burnu vardı; uzun, ince ve sivri. “Aliüstat Marwyn birçok tuhaf şeye inanıyor,” dedi, “lakin ejderhalara dair, Mollander’in sahip olduğundan fazla kanıtla sahip değil. Sadece daha çok denizci hikâyesi.”

“Yanlıyorsun,” dedi Leo. “Sihirbaz’ın dairesinde bir cam mum yanıyor.”

Meşale ışığıyla aydınlatılmış terasa sessizlik çöktü. Armen iç geçirdi ve omuz silkti. Mollander gülmeye başladı. Sfenks, kocaman siyah gözleriyle Leo'yu inceledi. Roone, akli karışmış gibi görünüyordu.

Pate cam mumlardan haberdardı ama yanan bir cam mum görmemişti. Cam mumlar, Hisar'ın en kötü saklanan sırrıydı. Kıyamet'ten bin yıl önce, Valyria'dan Eski Şehir'e getirildikleri söylenirdi. Pate dört tane mum olduğunu duymuştu; biri yeşil, üçü siyahtı, hepsi uzun ve kıvrımlıydı.

“Bu cam mumlar nedir?” diye sordu Roone.

Kalfa Armen boğazını temizledi. “Bir kalfa, yeminini etmeden bir gece önce mahzende nöbet tutmak zorundadır. Yanına bir fener, meşale ya da lamba almasına izin verilmez... yalnızca obsidiyen bir mum. Eğer mumu yakamazsa, geceyi karanlıkta geçirmek zorundadır. Bazıları dener. Aptal ve inatçı olanlar, şu sözüm ona yüksek sınırlar eğitimi alanlar. Çoğu parmaklarını keser, zira mumların üstündeki çıkıntılar ustura kadar keskindir. Sonra, kanlı parmaklarıyla, başarısızlıklarını düşünerek şafağın gelmesini beklemek zorunda kalırlar. Daha akıllı adamlar sadece uyur ya da geceyi dua ederek geçirir ama her yıl mumu yakmayı deneyen birkaç kalfa çıkar.”

“Evet.” Pate de aynı hikâyeleri duymuştu. “Ama ışık saçmayan bir mum ne işe yarar?”

“Bir derstir,” dedi Armen, “üstat zincirimizi takmadan önce öğrenmemiz gereken son ders. Cam mum, gerçekleri ve irfanı temsil eder; nadir, güzel ve hassas şeyleri. Bize, bir üstadın, nereye giderse gitsin ışık saçmak zorunda olduğunu hatırlatmak için mum şeklinde yapılmıştır ve bilginin tehlikeli olabileceğini hatırlatmak için keskindir. Bilge adamlar, bilgelikleri yüzünden kibir sahibi olabilir ama bir üstat daima mütevazı kalmalıdır. Cam mum bize bunu da hatırlatır. Bir üstat, yeminini edip zincirini taktıktan sonra bile, nöbetinin karanlığını ve mumu yakmak için nasıl hiçbir şey yapamadığını anımsar... zira bazı şeyler vukuflla bile imkânsızdır.”

Tembel Leo bir kahkaha koyuverdi. “Senin için imkânsızdır demek istiyorsun. Mumun yandığını kendi gözlerimle gördüm.”

“Yanan bir mum gördüğüne şüphem yok,” dedi Armen. “İhtimalle siyah bir mum.”

“Ben ne gördüğümü biliyorum. Mumun ışığı tuhaf ve parlaktı, balmumu ya da iç yağından yapılmış mumların ışığından çok daha parlak. Garip gölgeler yaratıyordu ve alevi hiç titremiyordu, arkamdaki açık kapı cereyan yaptığında bile alev titremedi.”

Armen kollarını göğsünde birleştirdi. “Obsidiyen yanmaz.”

“*Ejderhacamı,*” dedi Pate. “Sıradan insanlar ona ejderhacamı diyor.” Bu ayrımı önemli görünmüştü nedense.

“Diyorlar,” dedi Sfenks Alleras düşünür gibi, “ve dünyada tekrar ejderhalar varsa...”

“Ejderhalar ve daha karanlık şeyler,” dedi Leo. “Gri koyunlar gözlerini kapadı ama çoban köpeği gerçeği görüyor. Eski güçler uyandı. Gölgeler hareketlendi. Çok yakında bir mucize ve dehşet çağı başlayacak, tanrılar ve kahramanlar için bir çağ.” O tembelce gülümsemesiyle gerindi. “Buna bir kadeh içilir derim.”

“Biz yeterince içtik,” dedi Armen. “Gün, istediğimizden daha erken doğacak ve Aliüstat Ebrose idrarın özelliklerinden bahsediyor olacak. Gümüş bir halka dövmeye niyetli olanlar adamın konuşmasını kaçırmasalar iyi olur.”

“Sizleri sidik tatmaktan alıkoymayayım,” dedi Leo. “Şahsen ben Arbor altınının tadını tercih ederim.”

“Eğer seçeneklerim sen ve sidikse, sidik içerim.” Mollander masadan kalktı. “Hadi Roone.”

Sfenks, yay kılıfına uzandı. “Benim için de yatak vakti. Rüyamda ejderhalar ve cam mumlar görmeyi bekliyorum.”

“Hepiniz mi?” Leo omuz silkti. “Pekâlâ, Rosey burada. Belki küçük şekerlememizi uyandırır ve onu bir kadın yaparım.”

Alleras, Pate’in yüzündeki ifadeyi gördü. “Bir kadeh şarap alacak bakırı yoksa, kızı alacak bir altını olamaz.”

“Evet,” dedi Mollander. “Ayrıca, bir kadın yaratmak için bir erkek gerekir. Bizimle gel Pate. Güneş doğduğunda yaşlı Walgrave uyanacak. Tuvalete gitmek için senin yardımına ihtiyaç duyacak.”

Eğer bugün kim olduğumu hatırlarsa. Aliüstat Walgrave, kuz-

gunları birbirinden ayırt etmekte hiç sorun yaşamıyordu fakat insanlarla o kadar iyi değildi. Bazı günler, Pate'in, Cressen isimli biri olduğunu sanıyordu. "Daha değil," dedi Pate arkadaşlarına. "Ben biraz daha kalacağım." Şafak tam olarak sökmemişti. Simyacı hâlâ gelebilirdi ve gelirse Pate orada olmak istiyordu.

"Nasıl istersen," dedi Armen. Alleras uzun uzun Pate'e baktı, sonra yayını ince omzuna astı ve köprüye doğru ilerleyen arkadaşlarını takip etti. Mollander o kadar sarhoştı ki düşmemek için tek elini Roone'un omzuna koyarak yürümek zorunda kaldı. Hisar, kuzgunlar için fazla uzakta değildi ama delikanlılar kuzgun değildi. Ayrıca Eski Şehir bütün o ara sokakları, çapraz yolları ve kambur caddeleriyle tam bir labirentti. Nehir sisi dört delikanlıyı yutarken, Pate, Armen'in, "Dikkatli olun," dediğini duydu, "hava nemli, taşlar kaygandır."

Onlar gittiğinde, Tembel Leo yüzünü ekşiterek Pate'i inceledi. "Ne acı. Sfenks bütün gümüşleriyle birlikte çekip gitti, beni çoban domuzu Benekli Pate'e terk etti." Gerinerek esnedi. "Tatlı minik Rosey'miz nasıl?"

"Uyuyor," dedi Pate sertçe.

"Çıplak uyuduğundan eminim." Leo sırttı. "Kızın bir ejderha edeceğini düşünüyor musun gerçekten? Bir gün öğrenmek zorundayım sanırım."

Pate buna cevap vermemesi gerektiğini biliyordu.

Leo'nun cevaba ihtiyacı yoktu. "Ben fahişeyi bozduğumda fiyatı öyle bir yere düşecek ki, domuz çobanları bile onu satın alabilecek. Bana teşekkür etmen gerek."

Seni öldürmem gerek, diye düşündü Pate ama hayatını çöpe atacak kadar sarhoş değildi. Leo silah eğitimi almıştı, eşkiya bıçağında ve hançerde ölümcül olduğu biliniyordu. Ayrıca Pate, bir şekilde Leo'yu öldürürse kendi başını da kaybederdi. Pate'in yalnızca bir ismi varken Leo iki isme sahipti ve ikinci ismi *Tyrell*'di. Eski Şehir'in Şehir Muhafızları Kumandanı Sör Moryn Tyrell, Leo'nun babasıydı. Yüksek Bahçe Lordu ve Güney Muhafızı Mace Tyrell, Leo'nun kuzeniydi. Ve Eski Şehir'in Yaşlı Adam'ı; muhtelif unvanlarının arasında "Hisar'ın Koruyucusu" da olan Yüksek Kuleli Lord Leyton, Tyrell Hanedanı'nın ye-

minli sancak beyiydi. *Boş ver*, dedi Pate kendi kendine. *Bunları sadece beni yaralamak için söylüyor.*

Doğu tarafında sisler aydınlanıyordu. *Şafak*, diye fark etti Pate. *Şafak geldi ama simyacı gelmedi.* Gülmesi mi yoksa ağlaması mı gerektiğini bilmiyordu. *Her şeyi yerine bırakırsam ve ne yaptığımı kimse bilmezse hâlâ hürsüz sayılır mıyım?* Pate'in cevap veremediği bir başka soruydu bu, bir zamanlar Ebrose'un ve Vaellyn'in sorduğu sorular gibi.

Pate sırayı itip ayağa kalktığı anda, korkunç sert elma şarabı bir anda kafasına hücum etti. Dengesini sağlamak için tek elini masaya koymak zorunda kaldı. "Rosey'yi rahat bırak," dedi veda sözü olarak. "Onu rahat bırak yoksa seni öldürebilirim."

Leo Tyrell, gözüne düşen saçları geri itti. "Domuz çobanlarıyla düello yapmam. Yaylan."

Pate döndü ve terası geçti. Adımları eski köprünün yıpranmış tahtalarında çınladı. Pate karşı tarafa vardığında, doğu seması pembeye dönüyordu. *Dünya büyük*, dedi kendi kendine. *Eğer o eşeği satın alırsam Yedi Krallık'ın sokaklarını ve yan yollarını dolaşabilirim, sıradan insanları sülükler ve saçlardaki bitleri temizlerim. Bir gemide çalışabilirim, kürek çekerim ve o kahrolası ejderhaları bizzat görmek için Yeşim Kapılar'dan geçip Qarth'a gidebilirim. Yaşlı Walgrave'e ve kuzgunlara geri dönmek zorunda değilim.*

Ama bir şekilde, Pate'in ayakları Hisar'a doğru yürüdü.

Doğudaki bulutların arasından güneşin ilk ışıkları süzülürken, limandaki Denizci Septi'nin sabah çanları çalmaya başladı. Bir an sonra ona Lord Septi katıldı, sonra Ballı Şarap'ın karşı tarafındaki bahçelerden Yedi Mabet ve nihayet, Aegon'un Kral Toprakları'na çıkışından önce bin yıl boyunca Yüce Üstat'ın makamı olan Yıldızlı Sept. Kadir bir müzik yapıyorlardı. *Ama bir küçük bülbül kadar tatlı değil.*

Pate, çan seslerinin altından şarkıları da duyabiliyordu. Kırmızı rahipler, her sabah ilk ışıklarda, güneşin doğuşunu karşılamak üzere iskelelerin yanındaki mütevazı tapınaklarının dışında toplanıyordu. *Çünkü gece karanlık ve dehşet dolu.* Pate rahiplerin bu sözleri yakarışını yüzlerce kez duymuştu; tanrıları R'hllor'dan, kendilerini karanlıktan esirgemesini istiyorlardı. Yedi

tanrı onun için yeterliydi ama Pate, Stannis Baratheon'ın artık gece ateşlerinde ibadet ettiğini duymuştu. Hatta Stannis, sancaklarına erkek geyik yerine R'hllor'un alevli kalbini koymuştu. *Eğer Stannis, Demir Taht'ı kazanırsa, hepimiz kırmızı rahiplerin şarkısının sözlerini öğrenmek zorunda kalacağız,* diye düşündü, gerçi bu pek olası değildi. Tywin Lannister, Karasu'da Stannis'i ve R'hllor'u ezmışti, çok yakında onların işini bitirecek ve taht talibi Baratheon'ın kafasını bir kazığa geçirip Kral Toprakları'nın kapılarının üstüne koyacaktı.

Gece sisi yok olurken, Eski Şehir şafak öncesi karanlıktan bir hayalet misali çıkarak Pate'in etrafında şekillenmeye başladı. Pate, Kral Toprakları'nı hiç görmemişti ama saz ve kerpiçten inşa edilmiş bir şehir olduğunu biliyordu; çamurlu caddeler, saz çatılar ve ahşap barakalardan ibaret dağınık bir arazi. Eski Şehir taştan inşa edilmişti ve şehrin bütün caddeleri, en fakir ara sokağa kadar kaldırım taşlarıyla kaplıydı. Şehrin en güzel olduğu vakit gün doğumuydu. Ballı Şarap'ın batısında, Lonca Binaları kıyıya bir sıra saray gibi dizilmişti. Nehrin yukarısında, suyun her iki yanında Hisar'ın kubbeleri ve kuleleri yükseliyordu; salonlarla ve evlerle dolu taş köprülerle birbirlerine bağlanıyorlardı. Nehrin aşağısında, Yıldızlı Sept'in siyah mermer duvarlarının ve kemerli pencerelerinin altında, mütedeyyinlerin evleri, zengin ve dul bir kadının ayaklarına dolanan çocuklar misali bir araya toplanmıştı.

Ve ileride, Ballı Şarap'ın genişleyerek Fısıltılı Ses'e karıştığı yerde Yüksek Kule yükseliyordu, kulenin işaret ateşleri şafağa karşı ışıldıyordu. Muharebe Adası'nın sarp kayalıklarının tepesinde duran kulenin gölgesi, şehri bir kılıç gibi kesiyordu. Eski Şehir'de doğup büyüyenler, günün hangi vakti olduğunu o gölgenin düştüğü yere bakarak söyleyebilirdi. Bazıları, kulenin tepesinden Sur'un bile göründüğünü iddia ederdi. Belki de Lord Leyton bu yüzden on yıldan fazla zamandır hiç aşağı inmemişti ve şehrini bulutlardan yönetmeyi tercih etmişti.

Nehir yolundan aşağı doğru yürürken Pate'in yanından bir kasap arabası geçti, arabanın arkasındaki beş domuz yavrusu ızdırıyla çılgık atıyordu. Şehirli bir kadın yukarıdaki pencereden

bir dışkı kovası boşaltırken, Pate kenara kaçarak arabanın yolundan çekildi ve pislenmekten son anda kurtuldu. *Bir kalenin üstüde olduğumda sürececek bir atım olacak*, diye düşündü. Sonra bir taş takılıp düştü ve kimi kandırdığını merak etti. Onun bir zinciri, bir lordun yüksek masasında bir yeri ya da büyük, beyaz bir atı olmayacaktı. Onun hayatı kuzgunların gılgamlarını dinleyerek ve Aliüstat Walgrave'in iç çamaşırlarındaki dışkı lekelerini ovalayarak geçecekti.

Bir ses, "İyi sabahlar Pate," dediğinde, Pate tek dizinin üstünde kıyafetine bulaşan çamuru temizlemeye çalışıyordu.

Simyacı, Pate'in tepesinde dikiliyordu.

Pate ayağa kalktı. "Üçüncü gün... Telek ve Maşrapa'da olduğunu söylemiştin."

"Arkadaşlarınızla birlikteydin. Sohbetinizi bölmek istemedim." Simyacı, başlıklı bir yolcu pelerini giymişti; kahverengi ve alelade. Doğan güneş, adamın omuzlarının arkasındaki çatıların üzerinden bakıyordu, bu yüzden başlığın altındaki yüzü seçmek zordu. "Ne olduğuna karar verdin mi?"

İlle de söyletmek zorunda mı? "Bir hırsızım sanırım."

"Olabileceğini düşünmüştüm."

İşin en zor kısmı, Aliüstat Walgrave'in yatağının altındaki kasayı dışarı çekmek için ellerinin ve dizlerinin üstüne çökmek olmuştu. Kasa çok sağlam yapılmıştı ve kenarları demirdi ama kilidi kırıktı. Üstat Gormon kilidi Pate'in kırdığından şüphelenmişti fakat bu doğru değildi. Kilidi, onu açan anahtarı kaybettikten sonra bizzat Walgrave kırmıştı.

Pate kasanın içinde bir torba gümüş geyik, mavi kurdeleyle bağlanmış bir tutam sarı saç, Walgrave'e benzeyen (bıyıklarına kadar) bir kadın minyatürü ve pullu çelikten yapılmış bir şövalye eldiveni bulmuştu. Walgrave, eldivenin bir prene site olduğunu iddia ediyordu ama hangi prene site olduğunu hatırlamıyordu. Pate eldiveni salladığında yere bir anahtar düşmüştü.

Onu yerden alırsam bir hırsız olacağım, diye düşündüğünü hatırladı Pate. Anahtar eski ve ağırdı, siyah demirden yapılmıştı; sözüm ona Hisar'daki bütün kapıları açıyordu. Sadece aliüstatların bu çeşit anahtarları vardı. Diğerleri anahtarlarını üzerle-

rinde taşıyor ya da güvenli bir yerde saklıyordu ama Walgrave anahtarını saklasaydı bir daha kimse göremezdi. Pate anahtarı kapmış ve gümüşleri de almak için geri dönmekten önce, kapıya giden yolun yarısını yürümüştü. Bir hırsız, az da çalsa çok da çalsa bir hırsızdı. “Pate,” diye seslenmişti bir kuzgun Pate’in arkasından, “Pate, Pate, Pate.”

“Ejderham sende mi?” diye sordu simyacıya.

“İstedğim şey sendeyse.”

“Onu ver. Görmek istiyorum.” Pate, simyacının onu dolandırmamasına izin vermeye niyetli değildi.

“Nehir yolu uygun bir yer değil. Gel.”

Pate’in düşünmeye, seçeneklerini tartmaya vakti yoktu. Simyacı uzaklaşıyordu. Pate ya onu takip edecek ya da hem Rosey’yi hem de ejderhayı sonsuza dek kaybedecekti. Takip etti. Yürürken elini kol yenine soktu. Oraya diktiği gizli cebin içinde güvende olan anahtarı hissetti. Üstatların cübbeleri ceplerle dolu olurdu. Pate bunu çocukluğundan beri biliyordu.

Simyacının uzun adımlarına yetişmek için acele etmek zorundaydı. Bir ara sokakta yürüdüler, bir köşeden döndüler, Hırsız Pazarı’nı ve Paçavracı Sokağı’nı geçtiler. Sonunda, simyacı ilkinden daha dar bir ara sokağa girdi. “Burası yeterince uzak,” dedi Pate. “Etrafta kimse yok. İş burada yapacağız.”

“Nasıl istersen.”

“Ejderhamı istiyorum.”

“Elbette.” Sikke ortaya çıktı. Simyacı, Rosey’nin onu Pate’le tanıştırdığı gece yaptığı gibi, sikkeyi parmak kemiklerinin arasında dolaştırdı. Ejderha hareket ederken sabah ışığında pırıldadı ve simyacının parmaklarına altın bir ışıltı verdi.

Pate ejderhayı adamın elinden kaptı. Avcunda altının ılıkliğini hissetti. Sikkeyi ağzına götürdü ve ısırıldı; adamların böyle yaptığını görmüştü. Doğruyu söylemek gerekirse, altının tadının nasıl olması gerektiğini bilmiyordu ama bir aptal gibi görünmek istemiyordu.

“Anahtar?” diye sordu simyacı nazik bir şekilde.

Bir şey, Pate’in tereddüt etmesine sebep oldu. “İstedğim şey

bir kitap mı?” Kilitli mahzenlerdeki bazı Valyria parşömenlerinin, dünyada kalan yegâne nüshalar olduğu söylenirdi.

“Benim ne istediğim seni ilgilendirmez.”

“Hayır.” *İş bitti*, dedi Pate kendine. *Gît. Telek ve Maşrapa’ya koş, Rosey’yi bir öpücükle uyandır ve artık sana ait olduğunu söyle.* Buna rağmen oyalandı. “Bana yüzünü göster.”

“Nasıl istersen.” Simyacı başlığını çıkardı.

Bir adamdı sadece, yüzü de sadece bir yüz. Dolgun yanakları ve gölge gibi sakallarıyla genç bir adamın yüzü, alelade. Sağ yanağında belli belirsiz bir yara izi görünüyordu. Kancalı bir burnu ve kulaklarının arkasına kıvrılmış gür siyah saçları vardı. Pate’in tanıdığı bir yüz değildi. “Seni tanımıyorum.”

“Ben de seni.”

“Kimsin?”

“Bir yabancı. Hiç kimse. Gerçekten.”

“Ah.” Pate’in sözleri tükenmişti. Anahtarı dışarı çıkardı ve yabancıya eline koydu, kendini sersemlemiş hissediyordu, başı dönüyor gibiydi. *Rosey*, diye hatırlattı kendine. “O hâlde işimiz bitti.”

Ayaklarının altındaki kaldırım taşları hareket etmeye başladığında Pate ara sokağın yarısını yürümüştü. *Taşlar kaygan ve ıslak*, diye düşündü ama sebep bu değildi. Göğsünde çekiç gibi vuran kalbini hissedebiliyordu. “Neler oluyor?” dedi. Bacakları suya dönüşmüştü. “Anlamıyorum.”

“Ve asla anlamayacaksın,” dedi üzgün bir ses.

Kaldırım taşları Pate’i öpmek için yukarı çıktı. Pate yardım istemek için bağırmasına çalıştı fakat sesi de zayıflıyordu.

Pate’in son düşüncesi *Rosey* oldu.